

[Viggo Starcke.]

lov om ændringer i lov om en dansk besættelsesstyrke i udlandet. Nu er udlandet jo et meget omfattende „land“, og det undrer mig, at man ikke kunne have specificeret, hvad det er for et udland, det drejer sig om; det burde det være i en lov. I fremtiden, når de formelle ting er bragt i orden, vil denne besættelsesstyrke altså blive en stationeringsstyrke under den øverstkommanderende for de allierede styrker i Vesteuropa.

I een henseende kan der måske siges at være tale om kontinuitet. Jeg tænker på, at man på en vis måde kan betragte dette som et led i uddannelsen af mandskabet, som det vanskeligt kan få herhjemme, og at man kan sige, at det er et led i samarbejdet med de allierede.

Vi har tidligere i vor stilling overfor spørgsmålet om den danske besættelsesstyrke været reserverede, dels af formelle, forfatningsmæssige grunde, idet der i grundloven ikke fandtes nogen hjemmel til at sende militære styrker som besættelsesstyrker til udlandet, dels af den principielle grund, at besættelsesstyrken var udskrevet på basis af tvang. Vi er tilhængere af den frivillige militærtjeneste, og hvor det drejer sig om militærtjeneste udenfor landets grænser, må dette gælde i ganske særlig grad. Nu har de små danske styrker, der optræder som besættelsesstyrker, eventuelt som stationeringsstyrker, jo mere symbolsk end reel betydning, men jeg indrømmer, at problemet må betragtes indenfor den vestlige defensive helhed, som styrkerne i fremtiden vil blive en del af.

Lovforslaget om ændringer vedrørende personellet indenfor forsvaret drejer sig væsentligst om mindre ændringer baseret på praktiske tjenesteerfaringer, men jeg vil gerne rette et spørgsmål til den højtærede forsvarsminister: Hvilken motivering er der for fortsat at opretholde det stærke skel mellem den kategori, man kalder officerer af linien, og den, man kalder officerer af reserven? Er denne skillelinie ikke ved at udviskes, således at begge kategoriers opgaver indenfor forsvaret stærkt nærmer sig til hinanden?

I lovforslaget om ændringer i loven om forsvarets ordning (sammensætningen af værnene) er der til § 50 stillet forslag,

efter hvilket velfærdstjenesten udgår af loven, men opretholdes administrativt, hvilket jeg synes er betænkeligt. Men hele denne velfærdstjeneste har jo sin væsentlige motivering deri, at beredskabsstyrken ligger inde et meget længere tidsrum, end selve uddannelsen gør det nødvendigt, og motiveringen for velfærdstjenesten vil derfor i det væsentlige falde bort, hvis man går over til det schweiziske system, hvorefter beredskabsstyrken ikke er placeret i kaserne, men er placeret med våben i hjemmene.

Efter det forslag, som retsforbundet i sin tid har fremsat, skal beredskabsstyrken placeres i hjemmene, og både beredskabsstyrken og en del af uddannelsesmandskabet skal spredes i delingshuse borte fra kaserne. I det tilfælde vil velfærdstjenesten for en meget stor del mangle motivering.

Ændringsforslaget til § 51 om, at forsvarrets pressetjeneste udgår, skal jeg ikke kommentere. Jeg synes, det er en naturlig konsekvens af de erfaringer, man har haft.

Den højtærede forsvarsminister har bebudet undersøgelser angående hele forsvarsordningen i et udvalg, hvor forsvarsordningen skal betragtes på basis af de erfaringer om de nye våben, som den sidste tid har bragt. Den højtærede forsvarsminister siger i sin fremsættelse, at han ikke har fundet det hensigtsmæssigt at foreslå en gennemgribende revision af loven nu. Han finder, det vil være rigtigt at se tiden lidt an, før man skrider til væsentlige ændringer af vort forsvars struktur. Der er et område, hvor jeg ikke er ganske enig med den højtærede forsvarsminister. Udviklingen af de moderne våben har medført, at der i hvert fald er eet område, hvor man ikke bør se tiden lidt an, og hvor jeg ikke synes det er hensigtsmæssigt at vente. Jeg tænker på hele den enorme risiko, som det danske forsvar, dets personel og materiel og dets muligheder for mobilisering løber i dag igennem koncentrationen i kaserne. Koncentrationen i kaserne er meget farlig, dels fordi de, hvis et angreb kommer, vil virke som dødsfælder, dels fordi de ligefrem kan friste til angreb derved, at man kan lamme forsvaret i det væsentlige ved et hurtigt, uventet, koncentreret angreb på kaserne. Derfor mener jeg, at spørgsmålet om spredningen af beredskabsstyrkerne bort fra kaserne